

הוד-מלכותו ירגיע

את זה צ'יק צ'יק!

אני משרת כאיש הקרוב ל מלך זה 19 שנים. התחלתי בגיל צעיר מאוד — 23 — אבל הרי המלך התחיל למשול בגיל

צעיר אף יותר — 16. זה עובר אצלנו בירוסה במישפ' חה: אבא שלי עבר עם עבדאללה, המלך שנרצח (סבו של חוסיין),

ואילו סבי עבר עם ענף אחר של משפחת-המלוכה. התפקיד שלי משול למעין "ראש-מטה", במושגים האמריקאיים. (אחד התפקידים

הבכירים ביותר בכית-הלכן, שבו מכהן כיום ג'ון סנונו. במערכת היראליית אין תפקיד מקביל. זהו מעין מקשר בין האיש מיספר 1 כמו דינה למערכת כולה.)

יש לי סדריו מטרף. המלך עובר, לעיתים, עד חצות. לכן אני עובד מסביב לשעון. במשך שבר עות איני רואה את ילדיי: או שאני עם המלך במסעות, או שאנחנו ב"עמאן, ואו אני חוזר מאוחר בלילה, כשהם כבר ישנים. בבוקר אני קם לפניהם וממהר לעבודה.

היא הבוסית
מישרדים שלנו הם באר
מון בעמאן. חלק אחד מוקרש למגורים למלך, למלכה ולילדיהם,

אני קופץ, לא מתווכח... כן, אני בעצם אוהב אותה, מאוד אוהב אותה. היא מאוד יפה, ומה שיותר מסוכן מכך — היא מאוד חכמה. זה מפחיד, כמה שהיא חכמה.

מביון שאני נעדר כליכך הרבה מהבית, אני מרגיש שאני צריך לפ" צות אותה. איך התחנתו? ערכו בינינו היכרות, ואחרי הנישואין התחלנו לא" הוב זה את זה. אצל הילדים שלי, אני מנית, זה כבר יהיה שונה. הם פחתי נמצאת עדיין שם.

אני קצת מודאג, מפני שקורה שם משהו. לפני כמה שעות קיבלנו את הידיעות שיש שם הפגנות. רצינו מייד לחזור, אבל יש למלך

אחרי חצות בוילאג'

קשה, מתיש וכמעט בלתי-אפשרי היה להתחבר לירדנים. כל אדם שני שש"ח החתי עימו, החל בג'סי ג'קסון, מנהיג השחורים-הדמוקים, ועד בכלל, הכריז שהוא "חבר של המלך ובודאי אפגש עימו!" כעבור זמן קצר הסתבר לי שלא דובים ולא מלכים. אחרי חיפוש מתיש ומייאש אצל כל מי שעלה על דעתי, החלטתי להמר על הגישה הפחות מתקבלת על הדעת. אחרי כמה ש"ח חות שהיו בגדר טירוף, מצאתי את עצמי באווירה ידידותית ביותר — מה זה, ידידותית! — בחברתו של ראש-הפרוטוקול הירדני, פאוואז אבו-טיא, האיש הקרוב למלך. השעה היתה שעת-בוקר מוקדמת, אחרי הארוחה והמגינת שערך ג'ורג' בוש לכבודם של חוסיין וממליטו. הירדנים הסתובבו במי" סב מחלצותיהם עלובי (BLACK-TIE). זהו ה" לבוש המוכתב באירועים כאלה בבית הלבן: טוקסידו לגברים, שמלות ארוכות לנשים. (רק הישראלים, בהנהגתו של יצחק שמיר, לא צייתו לכללי-הסכס ועוררו רכילות בווישינג'טון.)

אחותה של נור היתה בחברתו של מייק הסרטים ג'ורג' לוקאס, והיו שם כל מיני אנשים שדם כחול זורם, כנראה, בעורקיהם. מרגע זה ואילך, כולם-כולם חיכו אלי והיו נחמדים להפליא: החל מהצלם המלכותי מאנ" טודוס — איש חביב ממנצא ארמני, שרץ ועשה שליחויות למעני, עובר במואד איוב — דובר המלך, שכל הזמן קד לעברי קידה והתנצל אני-לא-זוכרת-עלי-מה, עובר בזוכירה של המלכה, בסל מופתי, שאמנם גרם לתקרית איתי, אך שניסה להתנצל, וכלה באנשי-הביטחון, שצווחו לעברי בשיפתח אמונית במלון ולדורף-אסטוריה בניו-יורק: "אוי, אבא ראינו אותך בארבע העונות בווישינג'טון. איך את לא זוכרת אותנו?"

למלך חוסיין יש ראש-ממשלה, שרים, ראש-פרוטוקול, דובר ועוזרים, אך ברוד, מעל לכל ספק, ש הוא האיש המחליט הבלעדי בכל. תפקידו של שמוא איוב, למשל, הוא להמליץ על רעיונות, בסך הכל, להעביר הלאה. המלך הוא המחליט, ולא כמו בלשכותיהם של מנ"הגים מערביים, שבהן למקורבים יש סמכות ניכרת.

הפמליה של המלך כללה גם שני קברניטים נא-גבר צעיר וחביב-סבר, ואשה, שאגב, גראתה לגמרי לא רע. שניהם מטיסים לסירוף גין את מטוסי הפרטי, המאוכלס בצפיות. בשני בתי-המלון שבהם שהה המלך — ארבע העונות בווישינג'טון ובוולדורף אסטוריה בניו-יורק — התלוננו התיירים על אנשי-הביטחון הרבים, המגבילים את תנועותיהם ובאמת, לולא הייתי מוזמנת על-ידי הפמליה, ספק אם הייתי יכולה לפטרל שם בחופשיות.

בכל זאת, לא השתי שם בנוחיות גמורה. למשל, איני זוכרת אם בשיחתי הראשונה עם ראש-הפרוטוקול אמרתי את שם-מישפחתי בטלפון. בודאי לא איתתי אותו, ובודאי-וודאי שלא תיארתי את צורתני החיצונית. לכן חטפתי כמעט שיתוק, כשפקיד-הקבלה במלון ארבע העונות (איש-ביטחון גם-כן?) ניגש היישר אלי בבר של המלון, מבלי להסס ומבלי להתלבט, למרות שהייתי בחברת ידידים, ואמר בחביבות: "מיס ברק, יש לך שיחת-טלפון בלבוב..."

כל זה קרה במהירות, אחרי ששלחתי את "הצלם המלכותי" לבקש מראש-הפרוטוקול שיירד לפגוש אותי. לצלם בודאי לא אמרתי את שם-מישפחתי, זהותי, או מוצאי.

מוזר. אחד מבכירי הפמליה זרק לפתע לעברי את מיספר חדרי בבית-המלון שלי — מידע שאסור לבית-מלון שפק. פרטים נ" ספים מעין אלה הטרידו את שלוותי.

כדי להיפטר מההרגשה של "האח הגדול עינו פקוחה" החלטתי לראיין את ראש-הפרוטוקול מחוץ לחיבוק-הדוב הירדני. ביום השישי בלילה, הלילה האחרון שבו שהו הירדנים בארצות-הברית, ערכתי לאבו-טיא — גבה-קומה, שחור-שיער, נאה-למראה — סיור ראשון בחייו בגריניץ'-ווילג'. השומרים כמעט התעלפו כשראו אותנו יוצאים מהמלון ב"1 לפנות-בוקר, אם כי נאבקו לשמור על הבעה מאופקת.

האיש שיפסף את עיניו כלא-מאמין, כש" ראה את המוני האנשים הסובבים ברחובות הציבעוניים של הווילג' בשעות אלה. הוא היה המום. "הייתי עם הוד-מלכותו פעמים רבות בניו-יורק, אך מעולם לא הייתי פה. איך קור" איס למקום? תגידי פעם נוספת... אני אספר לו מחר. הוא לא יאמין..."

בחרנו במיסעדה איטלקית. מסיימנו את הראיון ב"3 לפנות-בוקר, והרחוב עדיין המה ורעש, כליכך התרגש הירדני עד שהשאיר טיפ בסדר גודל של סכום כפול או משולש ממחיר הארוחה בידי המלצרית, שפרצה בבכי ומיל" מלה: "אני לא מאמינה, תבואו כל יום... אני לא מאמינה."

הירדני עיף, מותש, מילמל: "המלך לא יאמין לי... אני לא מאמין מה שקורה פה... אני לא מאמין..."

גם אנשי-הביטחון הירדניים לא ממש הא" מינו, כשראו אותו חומק לקומה המלכותית בשעה כה מאוחרת — כך סיפר לי למחרת. אחרי כמה דקות של פרידות מהממליה וכל מיני הבטחות, עשו הירדנים דרכם לגמל" התעופה קנדי. משם חזרו לארצם לטפל במ" הזמות: מנפלאות ניו-יורק — לקרע הבוערת של המציאות.

החסיין השבע ברושינג'טון, לפעמים הוא מחפש כנהנימויח...

ואילו השאר מוקרש למישרדים. אין פרטיות בחיים האלה. לר" שותי עומרים עוזרים, שלוש מד כירות ונהג. אחרי שהנהג מביא או" תי לעבודה בבוקר, אני משחרר אותו לרשות אשתי והילדים במשך רוב הימים: שיעור לאשתי בק ניות, יביא את הילדים למסיבות, לחוגים.

יש לי שישה ילדים: ארבע בנות גדולות ושני בנים קטנים. הקטן, בן 11, הוא בליגה הלאומית לרכיבה על סוסים. הוא למד לרכוב כש הייתי עם מישפחתי שנה באנגליה. הגדולה למדה בשווייץ. לי אין מושג מה קורה לילדיים. אני משאיר הכל לאשתי. אל תזכירי אותה — אני פוחד ממנה פחח"מות. היא הבוסית בבית. היא רק אומרת משהו —

מביון שהחומר של דפנה ברק הועבר בי" אוסף דחוף בסאקסי" מילידה, לא הספיקו ה" תצלומים של הפגרי שות להגיע למערכת. הם יפורסמו בגליון ה" בא.